

Izdajajo Slovenski frančiškani.—Published by Franciscan Fathers.

Po odloku nadškofa JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv. Rafaela cerkveno pripoznana in priporočena.

Čudno Naključje.

Rrrrrring!..... Rrrrrring!..... zapel je neke sobote večer telefon v moji pisarni, ki je bila poleg moje spalnice. Ravno sem zaspal utrujem po dolgem spovedovanju celo popoldne in celi večer.

Rrrrrring!.... Rrrrrring! ogласi se zopet. Brzo vstanem in hitim v pisarno.

"Halo."

"Halo! Father I.?"

"Jes! Kdo je to?"

"Tu je mestna bolnišnica. Jaz sem zdravnik I. Tu imamo na smrt bolnega mladega človeka, ki ne bo jutrajšnega dneva učakal. Prosim, pridite takoj s svetimi zakramenti?"

"Katere narodnosti je?"

"Oče, tega Vam pa res ne vem povedati. Nihče ga ne razume. Toliko smo dobili iz njega, da je "Austrian."

"Tako grem na pot!"

"Hvala! Z Bogom!"

"Z Bogom!"

Sedaj v bolnišnico? Neka razburjenost se me je polastila, ko sem se hitel oblačiti. Kdo bi to bil? Pa da ravno mene hočejo tja? Saj je v mestu še veliko drugih gospodov, ki so tudi "Austrians." Morda je to zopet kak klic milosti božje, ki hoče v zadnjem trenutku dati zgubljeni ovci roko usmiljenja.

V cerkvi vzamem seboj iz Tabernaklja nebeškega Pastirja in sv. olje in odhitela sva na pot.

Bolnišnica je bila popolnoma na drugem delu mesta. Železnica tudi ni več tako pogosto vozila, kakor po dnevi. Tako je bilo ravno pol ene, ko sem pozvonil v bolnišnici.

Zdravnik mi je odprl.

"Ste me Vi klicali?"

"Da, oče. Jako mi je žal, pa, nekdo potrebuje nujno Vaše pomoči."

Peljal me je v drugo nadstropje v moški oddelek. Bolniki so že spali, kolikor jim je pač bilo to mogoče. Drugi so se premetavali po postelji bolečin in si zastoj želeli blagodejnega

spanca, da jim saj za nekaj ur zatisne trudne oči in olajša bolečine. Ena teh postelj je bila zagrnjena. K tej me pelje zdravnik. Zdravnik je bil eden izmed onih prikazn, katere tako pogosto srečujemo v Ameriki po bolnišnicah. Izvrsten zdravnik, vendar strogo veren katolik, ki poleg svojega zdravniškega poklica ne pozabi tudi na poklic katolika — duševnega dela usmiljenja.

Zdravnik odgrne zaveso in me pusti samega pri bolniku. Mlad človek je bil to, morda komaj 20 let star. Teško sopenje in mrtvaški pot na čelu je pričalo, da siromak veliko trpi. Ko stopim k njemu in ga primem za roko, pogleda me s svojimi svetlimi očmi, pa se takoj proč obrne.

"Hvaljen bodi Jezus Kristus!" nagovorim ga slovensko.

Nobenega odgovora!

"Ali zelo trpite?" prašam drugič.

Zopet nobenega odgovora. Le hitreje sopenje je pričalo, da je bolnik razburjen.

"Ali ste Slovenec?" vprašam še enkrat in mu obršem s čela pot.

"Magjar!" odgovori mi kratko ter se obrne zopet v stran.

"Rozumite co slovenski?" vprašam ga po slovaško.

Razburjenje mu je vzelo vso sapo. Jezno se obrne proti meni in hoče nekaj povedati, pa bilo je bolj hropenje v grlu, kakor pa govorjenje.

Spoznal sem takoj ves položaj. Pred seboj imam Ogra, zašlo ovčico, ki noče ničesar vedeti o duhovniku, ali pa vsaj o slovenskem ničesar. Hitro se obrnem k zdravniku, ki je stal ne daleč proč in čakal izida. Povem mu ves položaj in ga prosim, naj nemudoma telefonuje ogerskemu duhovniku, ki ni bil daleč, ter ga prosi, da takoj pride.

"Sicer je pa najboljšje, če mi dovolite, da ga jaz sam pokličem."

Odhitelu sva v pisarno. Vsak trenutek je bil dragocen. Mladeniču se je videlo, da so mu ne ure ampak že minute štete. Tu se gre za rešitev in sicer večno rešitev zgubljenje ovčice. Precej časa je bilo treba zvoniti, da sva dobila na telefon Ogra. Takoj je tudi on vstal in hitel v bolnišnico. Že sem hotel takoj iz pisarne oditi domov, ko me je nekaj gnalo, da bi ga šel še enkrat pogledat. Pritisnil sem z rokami posodo s Presv. Rešnjim Telesom, katero sem imel v žepu, na sree in goreče vzdihnil k temu Usmiljenemu Samarijanu in ga prosil, naj se usmili tega ubogega siromaka in naj ga v teh zadnjih trenutkih ne zavrže!

Pri postelji sem pokleknil in malo pomolil zanj. Ko poklekem, prime me nekdo od zadaj za obleko in me pokliče.

"O, oče! Ali ste slovenski gospod?"

"Da! Kaj ste Slovenec?"

"Da. O, kako sem srečen!"

"V tovarni me je pobilo. Prinesli so me sem in tu sem že skoraj teden. V Ameriki sem komaj čeber mesec. Nikogar ne poznam. O, kako mi je bilo hudo, ko nisem mogel dobiti slovenskega duhovnika, da bi se spovedal!"

"Ali ste se nevarno pobili?"

"Zdravniki zmajujejo z glavo! Ne razumem jih, vendar precej nevarno. Imam več reber strtih in tudi hude notranje poškodbe. Oh, koliko trpim! Zakaj sem bil tako nespameten, da sem prišel v Ameriko!" in solze so se mu vlije po licu.

Siromak se mi je smilil. Bil je to krepek slovenski fant, morda ne več kot kakih 26 ali 27 let star.

"O, kako sem vesel, da ste tukaj. Doma sem bil v Marijini družbi. Pa zadnja leta sem zašel med slabe tovariše, ki so me pripravili do tega, da sem opustil vse. Pustil sem dom, pustil doma stariše, ki so mi branili naj ne grem. Pa hotel sem biti prost. O, kako me Bog kaznjuje!"

Zdravnika vidim pri nekem bolniku. Takoj grem k njemu.

"Kako je pa z onim bolnikom poleg umirajočega?"

"Precej nevarno. Morda bo njegova močna narava premagala. Vendar bojimo se vnetja. Notranje poškodbe so jako nevarne. Kake bližnje nevarnosti pa mislim, da ni."

Grem nazaj k postelji ves vesel, ker bil sem prepričan, da sem bil jaz nočoj pravzaprav poklican le k temu-le bolniku. Takoj začneva sv. spoved. Nato sem mu dal še sveto obhajilo. Za sv. poslednje olje sem dvomil, ali naj ga dam ali ne. Vendar, ker je zdravnik rekel, da je nevarnost, sem mu podelil še sv. poslednje olje in papežev blagoslov. Vse zakramente je sprejel siromak z veliko pobožnostjo. Bil sem ginjen! Videlo se mu je, kako zelo mu je žal, da se je dal premotiti slabim tovarišem, da je pustil domovino, pa tudi kako udano trpi pokoro.

Ko sem vse zgotovil in sem končal tudi molitve, katere sem opravil z njim v zahvalo za sprejete milosti treh sv. zakramentov, sedem na stol poleg postelje in pogovarjala sva se.

"Gospod, ne veste, kako se sedajle srečnega

počutim! Samo, da sem mogel opraviti sv. spoved. Kaj bi bilo, ko bi bil umrl brez sv. zakramentov! Saj se mi je zdelo, da me Marija ne bo pustila umreti brez duhovnika. Res sem jo zapustil in se udal grešnemu življenju. Vendar tako goreče sem jo prosil že ta celi teden, naj se me usmili in mi sprosti to milost, da se bom mogel spovedati. In — moja mati doma! — solza se mu utrene v očesu! In moja mati doma, o vem, da tudi neprenehoma moli za me. Oče, morda bom umrl. Tu imate naslov moje ljube matere. Prosim Vas, pišite ji Vi! Sporočite ji, naj ne žaluje za mano. Povejte ji, kako sem bil srečen, da sem opravil vse sv. zakramente za umirajoče in po kako čudnem naključju..."

Prihod ogrskega duhovnika nama je prekinil pogovor. Segel sem mu še enkrat v roke in mu obljubil, da ga v ponedeljek zopet obiščem.

Ogrski duhovnik pride in pristopi k postelji. Nagovori bolnika v ogrščini. Pa bolnik se ne zmeni. Duhovnik ga prime za roko in pokliče po imenu. Nobenega odgovora. Sopenje je bilo že veliko slabije. Roke so bile že mrzle. Pride še zdravnik, hoče ga zdravit. Zastonj! Bil je že v nesveti. Oči so bile že steklene.

Podeli mu pogojno sv. odvezo, podeli sv. poslednje olje in papežev blagoslov. Pa predno je skončal zadnje molitve je že zdihnil.

Žalosten je odhitel duhovnik domov potr, da ni mogel pomagati svojem rojaku, kakor je želel.

Bolelo je jako tudi mene srce. Pa ubogi mladenič poleg, kateri je tako po naključju prišel do milosti sv. zakramentov, mi je vendar polnil srce z veseljem, da sem hvalil Boga, zlasti pa preblašeno Devico Marijo, da sem mogel biti orodje božje nerazumljive milosti.

Sel sem sicer k počitku nazaj, pa zaspati nisem mogel. Doživljaji te noči so me preveč razburili. Misli sem na žalostno smrt Ogra, mislil na ljubega slovenskega fanta.

Proti jutru še le sem zatisnil oči za malo časa. Ob 6. uri je bila že prva sv. maša. Tako je bilo kmalu treba vstati. Celo mašo sem bil nekako razburjen. Vklenil sem ga v "memento" prav posebno.

Po maši je bila prva pot k telefonu.

"Halo! Mestna bolnišnica?"

"Jes."

"Tu Father I. Prosim ali bi mi hoteli storiti to uslugo in pogledati, kako je bolniku štev. 27 v oddelku za možke?"

"Takoj, oče. Prosim držite žico!"

Zdravnik je šel pogledat. Kmalu je bil nazaj.

"Halo, Father!"

"Halo."

"Ravno kar je umrl. Pridružilo se je vnetje." Vse je zašumelo v meni.

"Hvala, doktor!" to je bilo vse, kar sem mogel odgovoriti.

Kako čudna so pota božjega usmiljenja! Pomote zdravnikove, da je mene poklical mesto ogrskega duhovnika, se je Bog poslužil, da je naklonil zadnjo in največjo milost temu ubogemu mlademu rojaku. "Gospod, kakor dober si!" sem zdihnil.

V Marijinem Varstvu.

Mati Elizabeta.

Zakaj si tukaj domek svoj postavil,
Zakaj si semkaj gnezdece pripeljal?
tu pred kapelice Device lurske,
življenje novo žiti si začel?

Poznaš li njo, Devico večno krasno?
Te nje lepota veže na ta kraj?
Si tam na jugu za njo zbiral pesmi,
ker tu otvoril si družinski raj?

O, le ostani, ptiček mali!
Srce najblažje čuva nad teboj —
oko najslajše bdi nad tvojim gnezdom,
najvarnejši je tukaj zarod tvoj.

Nič se ne boj viharjev, strel poletnih,
kraguljev, krvi žejnih, sem ne bo!
mladičkov ti sovražnik ne odnese,
branila bo Marija jih zvesto.

Nič se ne boj! Nesreča sem ne seže.
ni kač strupenih to poleg cvetov
ni mraza tu in ne ledene slane,
kropi te le Marijin blagoslov.

Pa saj zavedaš sreče se velike,
Ob zlatem jutru že prepevaš v svet,
In ko večer na trudno zemljo dahne,
"Te Deum" tvoj še dolgo ni izpet.

Pod tvojim varnim gnezdom, ptiček mali,
iz moje duše vstaja vzdih gorak:
"Kako bi bila srečna domovina
ko v varstvu Rajske bil bi dom njen vsak!"

2. Na Predvečer Shoda.

Nekaj posebnega je bil sprejem papeževga delegata kardinala Aguirre, ki je redovnik sv. Franciška. Kralj Alfons je dal za sprejem na razpolago svoj kraljevi grad; kraljeva družina je bila pri sprejemu zastopana. Na kolodvoru so ga sprejeli grof Grove v imenu kralja, notranji minister, governor in mestni župan, vsi vojaški in civilni dostojanstveniki. Iz kolodvora so ga peljali v kraljevem slavnostnem vozu v kraljevo palačo, oddelek kraljeve osebne straže je spremljal voz kot častna straža. V kraljevi palači so ga pristrčno pozdravili člani kraljeve družine, katere gost je bil ves čas kongresa.

Celi dan je bil določen le v sprejemanje zastopnikov in narodnosti, ki so v večjih ali manjših oddelkih prihajale na kongres. Celi dan se je pripeljalo v Madrid na kongres nad 100.000 ljudi. V cerkvi Almudena je imel papežev delegat pontifikalno mašo, popoldne je pa sprejemal v avdijenci razne veljake in zastopnike raznih narodnosti. Bila je večja deputacija tudi iz Avstrije in tudi nekaj Slovencev je bilo tam.

Izmed ameriških škofov je prišel tja nadškof iz Montreala v Canadi.

V nedeljo so na vse zgodaj začeli zvoniti vsi zvonovi po mestu in naznanjali veseli dan začetka kongresa. Po vseh cerkvah so trume vernikov pristopili k mizi Gospodovi. Sv. obhajil ta dan cenijo nad 50.000. Po slovesni pontifikalni maši otvoril je shod papežev delegat pod predsedstvom ene izmed kraljevih infantinj. Mej drugimi imel je govor tudi nadškof iz Montreala, ki je ognjevitih besedah pozivljaval žene vsega sveta k edinosti v boju za sv. cerkev in njeno svobodo.

Prvo zborovanje je bilo v nedeljo zvečer ob 6. uri v stolni cerkvi sv. Franciška. Celo popoldne je nezmerna množica ljudstva čakala pred vratmi, da si zagovoti vstop v cerkev.

Cerkev je bila krasno odličena. Papežev delegat se je k zborovanju pripeljal v kraljevem vozu, katerega je peljalo osem konj s krasnim spremstvom kraljeve telesne straže. Ko se je pripeljal pred cerkev, zagromelo je ljudstvo v "živio" klicih na papeža, kralja in kardinala. Dež šopkov se je vsul iz vseh hiš nanj. Po posebni španski navadi je truma okrašenih golobčkov letala po zraku. Enako slovesen uhod sta imela tudi infant Don Carlos in infantinja Isabela.

Po slovesnem "Pridi sv. Duh" je prebrala infantinja pozdrav v Simenu kralja, v katerem je povdarjala, da je Španska vedno bila zvesta sv. cerkvi in da je kraljeva družina vedno bila globoko udana.

Papežev delegat je povdarjal, da ta kongres zopet jasno kaže, kako globoko je še ukoreninjeno katoličanstvo v srcih narodov.

Po zborovanju je bila velikanska razsvetljava mesta, ki je bila nekaj posebnega za tujce, ker kaj takega se vidi le na Španskem.

Škof Heylen iz Namura, stalni predsednik odbora za prireditve svetovnih evharistiških kongresov je rekel mej drugim v svojem pozdravnem govoru: "Ta kongres je prekosil v veličastnosti vse do sedanje. Skupaj s zastopniki toliko narodnosti se je tu zbral en cel narod, so se zbrali vsi zastopniki vlade, tu je kralj s celim svojim ljudstvom, s celo svojo kraljevo hišo, da se skupno poklonijo evharistiškemu kralju. Zveličar ni odgrnil svojega zagrinjala podobe kruha in vendar tu je cel narod s svojim kraljem na čelu, ki veruje v njegovo pričujočnost, veruje v njegovo Božanstvo. Nikdar še ni kak evharistiški shod dosegel tega viška vpljiva in nikjer sovražniki cerkve še niso čutili toliko svoje malenkostnosti in nezmožnosti, kakor ravno tukaj v Madridu, v središču Španske.

Lurd.

"Bilo je leta 1884. Nekega krasnega jutra sem prišel v Lurd," tako nam pripoveduje F. Maria Albério iz mesta Notre-Dame de Divielle, "in se takoj napotil k jami, kjer je bila ravno pridiga. Prav blizu mene je stal mož visoke postave, jako lepo oblečen in ves v solzah. To me je presenetilo, ker se na onem mestu prav nič ni slišalo pridige in se na takih obrazih redkokdaj vidijo solze. Po končani pridigi vprašam onega moža: 'Vi ste gotovo eden izmed onih srečno ozdravljenih, ker sem vas videl tako ganjenega.' — 'Dá, gospod!' odvrne tuji mož; 'naša ljuba Gospa lurska me je ozdravila najhujše bolezní. Ona me je ozdravila.' In z ljubeznivo odkritosrčnostjo mi je povedal svojo dogodbo.

Jaz sem doktor Montpelliérskega vseučilišča in sem bil kakor večina mojih tovarišev popolnoma neveren gledé na čudeže sploh, zlasti pa zastran onih v Lurdu. Že štirideset let nisem več izpolnoval svojih verskih dolžnostij, bil sem prostomislec, brezverec v pravem pomenu besede. Prepričan, da so vsa ozdravljenja le sleparija, hotel sem si vendar sam ogledati stvar. Bilo je navzočih veliko bolnikov. Šel sem h kopeli. Ravno je hotela vstopiti mlada deklica; prosimo jo, naj malo počaka, da jo preiščem. Ubogo dete je bilo popolnoma hromó. Bila je to bolezen, katera se ne ozdravi nikoli ali le redko, nikdar pa ne naenkrat. Četrí ure jo preiskujem in izprašujem. 'Ako pride ta ozdravljena ven, potem se moram vdati.' Polože jo v vodo in čez pol ure pride ven, ne da bi se še kakor prej dve leti opirala na dve osebi, ker ni mogla sama storiti niti koraka,

ampak čisto sama. Bila je zdrava — popolnoma zdrava! Bil sem presenečen, kakor omamljen, in vendar — ali morete verovati gospod — se nisem vdal. Ozdravljenje morda ne bo trajno, sem govoril sam sebi, gotovo se bo bolezen povrnila v nekaterih dneh.

Zapustil sem Lurd sicer ganjen, a vendar ne še veren. Leto pozneje pridem, kakor da bi me nekaj vleklo, zopet v Lurd. Komaj pridem do jame, čujem, kako se dve kmetski ženi pogovarjati o ozdravljeni deklici. Hitro se obrnem. 'Kako stara je bila deklica?' vprašam, 'in kako bolezen je imela? Kateri dan je bila ozdravljena? Iz kateréga kraja je bila doma?' Nisem mogel dalje dvomiti, bila je to ona čudovito ozdravljena deklica. 'Ali je ostala zdrava?' pristavim. 'Ali se ji bolezen ni povrnila?' — 'Ne ljubi gospod, ona je najbolj čvrsta ženica v celi vasi in se nikdar ne vtrudi.' — Bil sem kakor Pavel na potu v Damask, popolnoma pobit. Spoznal sem, da ima dobra, le predobra lurska Mati usmiljenje z mojimi dvomi, da je čez leto dnij dala, da sta oni ženi za menoj govorili in zavrnilí moj zadnji ugovor. Bil sem premagan — skesan in veren sem pokleknil pred spovednika. Naša ljuba lurska Gospa me je ozdravila hujše bolezní, kot je bila deklica.

A ne samo temu zdravniku so se odprle oči, ni samo on prišel k pravi veri, ampak tudi nešteto drugih in celo drugovercev. Nešteto jih je spoznalo v Lurdu, da ti čudeži pričajo za katoliško cerkev in njeno vero. Zato so to vero sprejeli, oziroma se je oklenili z novo gorečnostjo.

Družba sv.

Rafaela.

2) Družba sv. Rafaela je popolnoma narodna. Ako pregledamo naše obstoječe organizacije. Vse so dobrotelne in vrše svoje narodno delo med našim narodom. Toda primerjate v kakem položaju dajejo te organizacije rojakom pomoči in primerjajte to z družbo sv. Rafaela. Mislite si ubogega našega rojaka izseljenca, ki pride sem, in nima tu nikogar svojih, ki bi se zanj zavzel, mu pomagal v težavah, katere ima pri naseljeniški oblasti. Vse svoje imetje je morda prodal, da je spravil skupaj za pot potrebno svoto. Tu je sedaj v težavah z oblastjo. Morda bi se dalo brez posebnih težav odstraniti zadržke ter mu pomagati v deželo, samo

ko bi imel koga, ki bi se zanj zavzel ter mu pomagal. Če gre nazaj domov, kaj ga doma čaka? Velika revščina, pomanjkanje. Mislimo si še, da je to družinski oče, ki ima doma otročiče, ki že komaj čakajo, da jim bo oče poslal kak vinar, da si kupijo kruha. Ali ni ta človek res pomilovanja vreden in potreben pomoči. Prebral sem Vam evangelij o usmiljenem Samarijanu. Ali je bil kdo bolj pomoči potreben, kakor je je bil ta človek, popotnik ki je padel mej razbojniké? In ali ni bilo v resnici najbolj dobro delo, katero je storil ta Samarijan, da se ga je usmilil. Jezus sam to potrdi.

In družba sv. Rafaela ima namen usmiliti se tega siromaka, tega popotnika, ki je padel tu v tujini v težave? Ali ni toraj eminentno narodna družba? Rafaelova družba je zato plemenita narodna organizacija mej nami in bi zaslužila vse pomoči in sodelovanje vseh rojakov ki imajo kolikanj smisla za narodno delo. Izseljenec pravi: pomagaj mi, da pridem v deželo, pomagaj mi najti dela, potem bom pa pristopil k drugim družbam in društvom, potem pa skrbite za čas moje boleznin in za mojo milo materinščino.

3) Družba sv. Rafaela je pa pred vsem **verska** družba. Delovanje družbe sv. Rafaela sloni na evangeliju, katerega sem Vam v začetku prebral. Družbeniki sv. Rafaela nimajo drugega namena, kakor posnemati nauk in zgled Jezusa, našega Gospoda. V tem evangeliju beremo, da je imenoval zapoved ljubezni do Boga največjo zapoved; zapoved ljubezni do bližnjega pa drugo največjo, tej popolnoma enako. In učenik postave ga je hotel skušati in ga praša: Kdo pa je moj bližnji? ozir, s kakim dejanjem usmiljenja, pa skazem najplemenitejše delo ljubezni na svojem bratu. In Gospod začne pripovedovati o ubogem popotniku, ki je padel mej razbojnik, ki so ga oropali. Revez je obležal ob cesti brez vsake pomoči. Tu sta ga videla duhoven in levit, pa sta memo šla. Samarijan se ga je pa usmilil in mu obvezal rane, dal na svoje živinče, ga peljal v gostilnico, tam dal denarja zanj, da je imel potrebno oskrb. In Gospod potem vpraša: Kdo se ti zdi teh dveh, da je bil bližnji temu, ki je padel mej razbojnik? In učenik postave mu je rekel: Tisti, ki mu je usmiljenje skazal. In Gospod ga pohvali: Prav si povedal. **Pojdi in tudi ti tako stori.**

Da, ravno to vrši družba sv. Rafaela. "Pojdi in tudi ti stori tako": usmili se popotnega svoje rojaka. Glej, tujec je, nikogar nima, ki bi se zanj zavzel! Pojdi in zavzemi se ti zanj. Pelji ga v prenočišče in poskrbi zanj. Da, dragi družbeniki, prav to in **samo to** je naš namen in naša naloga. Jezus je vzel ta zgled popotnika kot zgled največje potrebe in pa tudi najbolj zaslužljivega dobrega dela usmiljenja.

Zatoraj pa je družba sv. Raafela strogo verska družba. Na podlagi sv. evangelija, po Jezusovem zgledu in besedi je nastala. In ta duh jo preveja in vodi, ta duh nas nagiba, da se žrtvujemo za njo, to nas je krepilo, da v boju nismo omagali, da smo se dali obrekovati in prezirati mirno ter objednem šli tiho naprej, kakor bi ničesar ne bilo, ker ne čakamo plačila sveta, ampak plačila od zgoraj.

Ce ne vrjemete, pridite k našim sejam, pridite k našim posvetovanjem, pridite v našo pisarno in prebirajte pisma, katere dobivamo in katere pišemo, zasledujte naše delovanje, korak za korakom in prišli boste nujno do prepričanja, da družba sv. Rafaela je le verska družba.

Zato pa tudi toliko mislimo, kako bi rojakom pomagali ostati zvestim v sv. veri, kako bi jim pomagali s svetimi zakramenti in s službo božjo, z verskim berilom. Ves "business" prepuščamo popolnoma drugim, nam je mar le narodna in verska stran tega delovanja.

Po vsem tem, dragi družbeniki, ali ni v resnici naša dolžnost, da se oklenemo te družbe, da ji pomagamo na noge? Ali ne zasluži to podjetje v resnici pomoči in sodelovanja vseh slovenskih listov, zlasti v Ameriki; vseh rojakov, ki imajo kolikanj smisla za narodno delo, in sicer bolj, kakor vsaka družba, bolj, kakor vsaka druga organizacija? Saj ni treba reči. "Nočem pomagati radi te ali te osebe!" Družba ni Zakrajškova, družba ni Franciščanska, družba ni tega ali onega odbornika! Osebe so le nositeljice, so le delavci pri veliki misli. Toda osebe se menjavajo, hitro menjavajo. Danes je ta, jutri je lahko že drugi na vrhu.

Zatoraj, dragi mi, združimo se na tem polju narodnega dela! Zlasti Vas, New Yorkski rojaki, pozivljvam vse k družbi! Mi smo pri vratih Amerike, tu imamo mi prvi dolžnost se zavzeti za one, ki potrebujejo naše pomoči. Ne rojaki po Ameriki, ampak mi moramo biti prvi! In pridružimo se ji vsi, prav vsi. Po treh letih našega obstanka ste že lahko videli, da nismo res nikak "bavbav," da smo popolnoma nenevarni! O, daj, Bog, na priprošnju sv. Rafaela, da bi kdaj doživel oni veliki dan, ko bi se kje v New Yorku zalesketal na kaki hiši napis: "Slovenski izseljeniški dom." In to je lahko mogoče, dal nam Bog samo edinosti in složnosti, dal nam požrtvovalnosti in ljubezni do svojega naroda! In to bo najkrasnejši spomenik! To bi bil v resnici **narodni dom slovenski v Ameriki** in sicer za celokupen narod slovenski cele Amerike, ker tu bi se ne zbirali samo New Yorkski Slovenci, ne Slovenci ene naselbine in ene okolice, ampak cele Amerike! Tu bi našel zavetja ne samo novodošli izseljenec ampak tudi slovenski Amerikanec, ko gre domov. Tu bi bilo potem nekako naše narodno središče! Zato končam s prošnjo: Daj nam, Gospod, da bomo edini, kakor sta Ti in Tvoj Oče edina! Daj sloge, daj nam požrtvovalnosti, zlasti pa Te prosim, blagoslovi našo družbo sv. Rafaela!

Spomini S Pota.

(Dalje.)

Lansko leto smo želeli obiskati vsaj kempe v Deviški okolici. Toda delavski nadzorniki so bili protivni temu, češ, da delavci nimajo časa, da se ne more dovoliti poseben stroj i t. d. Toda g. župnik se je obrnil letos naravnost na glavno pisarno kompanije ter prosil, da bi se dovolil poseben stroj, za nedeljo, ki bi pripeljal delavce iz gozda in popoldne zopet nazaj v gozd. Enako, da bi se dovolilo, da bi se midva peljala s strojem zvečer tja, zjutraj pa zopet nazaj. Odgovor je bil jako poveljen. Vse je bilo dovoljeno. Pisali so, da je mo-

rato biti lani samo nesporazumljenje, da se ni dovolilo, ker se za verske vaje delavcev vedno da vse dovoljenje, kolikor je le mogoče.

Tako sva dobila popoldne telefonično obvestilo, da gre vlak v gozd ob 4. uri, naj toraj na gotovem mestu blizu cerkev počakava stroj, ki se bo ustavil in naju vzel na voz. Ravno pred odhodom se je pa vtil dež kakor iz škafa. Kmalu je potegnil severni veter in začelo je mestiti, da se je komaj deset korakov naprej videlo.

Prva kempa, do katere smo prišli, bila je rojaka Andreja Zalarja. Vlak je peljal raznovrstne stvari za gospodinjstvo kempam za celi teden. Mej tem časom, ko so delavci skladali to blago, govoril sem z rojaki in jih vabil, da pridejo zjutraj v kempo Mihaela Kapeljna, kjer bo spoved in sv. obhajilo in maša. Sicer so obljubili, da bojo skušali priti, pa bilo ni nobenega. Slabo vreme zjutraj, bilo je prezgodaj i. dr. so bili uzroki, da niso prišli. Prišli so pa v večini v nedeljo v Davis v župno cerkev, kar jim bodi v čast povedano. Enako sem povabil vse v drugi kempu in tretji, kjer so povsodi obljubili, pa prišli so šele v nedeljo v cerkev. V četrty kempu rojaka Mihaela Kapeljna napovedal sem za zjutraj sv. mašo in sv. zakramente, kar je gospodarja vidno zveselilo, ker je že preje imel enkrat sv. mašo v svoji kempu. Ker sem pa moral priti peš nazaj iz zadnje kempe, dal mi je gospodar seboj krepkega mladeniča, J. Šajna, doma iz Št. Petra, da bo šel z menoj.

V zadnji kempu Janeza Cimpermana, kamor smo prišli nekako ob sedmi uri, je bila takoj kratka pridiga kot priprava na sv. spoved. Nato so vsi poklekli in zmolili tri sv. rožnje vence, mej tem časom sem pa spovedoval. Okrog desete ure je bilo končano vse in poslovil sem se od dobrih ljudi, zahvalil se gospodarju za gostoljubnost in prijazen sprejem ter odšla sva z mojim spremljevalcem nazaj nekako uro hoda do kempe M. Kapeljna. Župnik je pa ostal tu, da bo maševal zjutraj ter obhajal spovedane.

Moj spremljevalec, J. Šajn je krepak slovenski mladenič. Cesar bi ga bil vesel, ko bi ga bil dobil med svoje vojake. Tu v Ameriki je že več let. Bil je mej tem časom doma. Toda ko se je povrnil nazaj v Ameriko, je kmalu po svojem prihodu zgubil svojo roko pri delu. Ubogi siromak! Mlad krepak mladenič — pa brez roke! Smilil se mi je. In kaj

Ko je prišel zjutraj g. župnik iz zadnje kempe, kjer je maševal, odšla sva v največjem snegu počasi proti domu. Pri kempu rojaka Sedmaka, nas je dohitel železniški stroj ter so naju povabili dva vstopiva. Ker pa stroj ni imel nobenega voza in je v kuhinji pri kotlu bilo že več uradnikov, zadovoljiti sva se morala s prostorom vrh stroja poleg kotla. Držala sva se za železne droge. Vožnja ni bila prijetna, ker je zelo snežilo in je veter zanašal sneg ravno v oči, deloma smo bili ravno pod dimnikom in so saje letele na nas. Ko je stroj zapiskal, zapiskalo je ravno nad ušesmi, tako danaju je glušilo. Tudi se je stroj nagibal na levo in desno.

Peljali smb se celo uro skoraj po samih puščavi. Se pred leti so bili tu krasni gozdi. Sedaj je vse golo. Le sem pa tja moli kako suho steblo žalostno proti nebu in priča, kako kruto in brezobzirno ravna kapitalizem! Ti gozdovi bi bili kras dežele! Pa posekavajo vse, kar je kolikanj vredno in le borno grmičevje ostaja za delavci. Po nekaterih krajih gole skale mole svoja rebra nakvišku. Nehote sem se spomnil na kras! Kako žalosten del naše domovine je kras! Ako je res, posekali so Italijani drevesa za Benetke. Tako bo morda enkrat tudi tukaj! Poznejši rodovi se bojo zgražali nad vandalizmom onih, ki so tako uničili te gozdove in uničili tudi cele pokrajine s svojo lakomnostjo! Zakaj se vlada ne pobriga za to opustošenje? Zakaj ne pošlje zastopnika

mu je dal kapitalizem za to? Dajo mu še dalje zaslužka, da se preživi. To je vse:

Železniška cesta, po kateri sva hodila nazaj, naju je vodila večkrat čez visoke mostove. Globoko doli v temi se je čulo šumenje hudo-urnika. Nekako čudno je bilo pri sru, ko sva sama, sredi temne noči, sredi temnega gozda, v dežju in snegu korakala čez te mostove. En sam napačni korak na spolski tram, pa smo lahko — v večnosti. Vendar hvala Bogu, srečno sva prišla do kempe.

Seveda je že vse spalo. Zbudila sva gospodarja in gospodinjjo. V malo minutah so bili vsi po koncu in zlasti dobra gospodinja si je dala s postrežbo veliko opraviti. Hvala jej! Takoj smo priredili mal oltar in pripravili v enem kotu spovednico za silo in, precej po polnoči je že bilo, ko smo legli h kratkem počitku.

Drugi dan so bile ženske že pred drugo uro na nogah ter hitele peči kruh in pripravljati zajutrek in obed za delavce. Ob treh so vstali že tudi prvi fantje in četrty čez štiri se je začela spoved. Tudi tu sem opazil, da je treba malo poduka in bodrilnih besedij preje, predno se vzame ubogim delavcem prvi strah pred spovedjo doma. Dasi je vsa domača družina dala krasen zgled, ter se polnoštevilno udeležila sv. zakramentov, vendar precej mož ni opravilo sv. spovedi. Nekateri niti k maši niso hoteli priti iz spalnice. Seveda, kdor je hotel, je lahko opravil, komur pa ni bilo mar, prisliti se h temu ne more nobenega. Ker nekateri nočejo iskati Boga, šel je Bog za njimi v temni gozd, v borno kempo, da bi poiskal marsikako zgubljeno ovčico. Kdo toraj ni opravil, je njegova krivda. Nekateri so potem prišli v nedeljo, vendar zopet ne vsi. Gospod, ne zavri teh, kateri so tebe zavrgli! Počakaj še z njimi! Veliko treba pa moliti za take nesrečne rojake, ki so ali zgubili vero, ali ki so dobili nevarno dušno bolezen — versko brezbriznost.

na Kranjsko, da si ogleda žalosten kras? Tam bi videli, kako se skozi stoletja kaznuje na potomeih lakomnost in neprevidno gospodarstvo! Koliko milijonov bo potreba za kras, predno bo pogozden! Enako bo s temi pokrajinami! Pa v Ameriki smo! Kapitalizem sme vse! On je gospodar! Njemu mora vse služiti! Da le milijonarji pasejo svoje žepe, kaj se kdo briga za vse drugo! Toda — kaznen bo prišla in mora priti! Žalibog le, da bojo kaznjevani oni, ki niso zakrivali. Patres nostri peccaverunt et non sunt... poje Jeremija! Naši očetje so grešili, pa jih ni več, zato pa mi njih grehe nosimo!

V soboto zvečer in v nedeljo so bili dnevi za rojake iz Davisa samega in iz obeh kempov poleg Davisa. Toda kako presenečenje je bilo, ko jih je komaj 20 prišlo izmed skoraj 200 oseb. Uzrok za to smo zvedeli še le drugi dan. Predvečer je bila plača delavcev. Seveda v takem slučaju je poglobitna reč pijača in salun. Obiskala sva s župnikom v ponedeljek najbližnjo kempo. Bilo je okrog poldneva. Prizora v oni kempu svoj živ dan ne bom pozabil. Je li mogoče, da tako žive Kranjci? Slovenci? Je li mogoče, da tako ravnajo možje, očetje, ki so doma pustili svoje družinice, katerim so pri slovesu prisekali, da jih ne bojo pozabili, da gredo v Ameriko zaslužiti jim kruha? Ne, nikdar bi tega ne vrjel, ko bi sam ne videl in sam ne skušil! In tako ni samo tukaj, takoj je še marsikje po naših naselbinah! O, potem se pa

ni čuditi, kako je mogoče, da čujemo in beremo tolikrat v listih doma, da smo v Ameriki sami pijanci, kako da živimo in delamo samo za pijačo in za salune!

Nasledi trije dnevi so bili določeni za Thomas in okolico! Tudi tu jih je bilo veliko pri sv. zakramentih, vendar lahko rečem, da polovico, velik del jih vendar ni opravil svete spovedi. Nekako nad 160 sv. spovedi je bilo. Znani rojaki, kakor so g. Rus, Sudar, Tomaž in Janez Lahajnar, M. Luzar, Knavs, Urbas i. dr. so se veliko trudili, da bi privabili kolikor mogoče veliko rojakov k sv. zakramentom. Bog jim povrni ves trud!

Slovenska župnija sv. Lovrenca v Newburgu v Clevelandu, O. je jako slovesno praznovala praznik sv. Lovrenca, farnega patrona, pretekli mesec. Kakor nam sporočajo naši naročniki ta župnija jako lepo napreduje pod spretnim in mirnim vodstvom č. g. Jos. Lavriča, katerega so župljani iz srca udani!

Sv. Oče je izdal nov dekret, v katerem določa število zapovedanih praznikov za celi svet enako. V Ameriki dobimo samo en praznik več, mej tem, ko jih bojo doma imeli veliko manj. Glede tega dekreta so se začeli oglašati razni glasovi za "za" in za "proti" temu zmanjšanju števila praznikov. Res je veliko stvari, ki govori proti vsaki spremembi v tem oziru! In ugovori so v toliko upravičeni. Toda, doma naj bi se pomislilo, da je za sv. crekev danes "unitas" — enakost v naredbah velikanskega pomena. Ljudstvo gre po vsem svetu! Tu dobi druge zapovedi, druga določila. Kako težko je nam tukaj potem naše ljudi prepričati, da so dolžni držati to, kar je tukaj zapovedano, ne kar je doma! Vzemimo samo n. pr. petek. Doma dajejo škofje dovoljenje, da sme jesti v petek meso vsakdo, ki dela težko v tovarnah, naj bi se gostilni in enake velike olajšave. Tu v Ameriki tega nimamo, in je toraj smrtni greh jesti v petek meso, če se tudi težko dela, če si tudi na potovanju, če tudi ješ v gostilni i. t. d. Izseljenci tukaj se morajo držati zapovedi, kakoršna je tukaj. Toda, kako težavna je ta stvar pri naših ljudeh, to vedo zlasti spovedniki. Kolikokrat moramo zato čuti zabavljece od duhovnikov in vernikov drugih narodnosti, zlasti Amerikancev, češ, poglejte, kako katoliki so Vaši ljudje! V petek jedo meso kot v nedeljo!

In če se jim hoče pojasniti, da je ljudstvo od doma na to navajeno, kjer je bilo dovoljeno, ne morejo razumeti, zakaj bi to bilo potrebno, ko vendar oni tudi težko delajo, tudi potujejo, tudi jedo v gostilnicah in vendar še nobeden ni umrl zato, ker ne sme mesa jesti v petek! Koliko grehov bi bilo manj, ko bi bila jedinstvo v vsej cerkvi glede tega. Enako je glede praznikov! Zato naj bi doma po Evropi to dobro premislili in se postavili na višje stališče, kakor je stališče ožjega domačega patrijotizma, ter tako presodili ta novi dekret. Mi, Amerikanci, ga pozdravljamo, kar najiskreneje in vidimo v njem delo božje previdnosti, ki vodi sv. Očeta, ki vlada ves svet, ne samo tega ali onega dela sveta ali naroda. Sicer se pa iz dekreta samega vidi, da bo sv. Oče postopal precej strogo in skušal, kolikor mogoče doseči po vsem svetu enakost!

Rev. John Kranjec, župnik iz So. Chicago je postal župnik slovenske župnije sv. Jožefa v Jolietu, Ill.

Rev. A. Krašovec, dosedanji upravitelj župnije sv. Jožefa, je postal župnik na župniji sv. Jurja v So. Chicagi.

Rev. J. Strukelj, dosedanji duhovni pomočnik v Jolietu, je postal župnik v Bradley, Ill.

Rev. Engelbert Pollak je stopil iz frančiškanskega reda, ter postal duhovni pomočnik v Jolietu, Ill.

Rt. Rev. Schrembs, pomožni škof v Grand Rapids, Mich., je postal škof v Toledo, O. Kakor znano je bila velikanska Clevelandška škofija po smrti škofa Horstmana razdeljena v Clevelandsko in Toledsko. V Clevelandu je bil imenovan škofom Rt. Rev. Farely, bivši duhovni vodja amerikanske kolegija v Rimu in v Toledu je bil te dni imenovan za prvega škofa Rt. Rev. Schrembs.

Sv. Oče je bil nevarno bolan pretekli mesec. Ubogi siromak je! Vse beži iz Rima, kjer vlada neznošna vročina, le on je zaprt jetnik in ne sme nikamor iz svoje palače in svojih vrtov! Velika vročina je ubogega starčka letos precej potrla. Oslabljen je tako, da je moral biti več tednov v postelji. Vendar njegova krepka narava, je premagala za sedaj bolezen in naš ljubi sv. Oče je zopet zdrav! Hvala dobremu Bogu! Naj bi ga nam Gospod ohranil še dolgo let, da bi nalogo, katero mu je določila božja previdnost, da jo izvrši, dovršil do konca. Koliko krasnega je že uredil, ki je velikanskega pomena za celo sveto cerkev! Kako modro in dalekovidno je uredil razne dosedanje razvade po celem svetu! Kako krasna so njegova pisma zlasti glede Jezusa v Presv. Zakramentu! Kako srčna ljubezen do tega Jetnika ljubezni se zrcali v njih! Kako velikanskega pomena je bilo določilo glede sv. obhajila vsaki dan, glede prvega sv. obhajila otrok li t. d. Koliko koristnih in potrebnih ureditev in naprav pa še pripravlja v svojem mladeniško čistem duhu, kdo to ve! Toraj: O Gospod, ohrani nam svega Očeta in vodi ga po potu in ne daj ga v roke njegovih sovražnikov!"

Valley, Wash. V nedeljo 11. junija smo imeli tukaj prvo sv. obhajilo, 15. junija pa procesijo s presv. R. Telesom, tako da smo tudi tukaj verni katolici, akoravno nimamo slovenskega duhovnika.

Po vsej Ameriki se katoliki vedno lepše gibljejo v društvenem delovanju. Posebno veselo znamenje je, da vedno širše prodira miseljska skupnost. Katoliško javno prepričanje, katoliško življenje, ni samo stvar vsake posamezne župnije, temveč vseh župnij skupaj. Zlasti glede delovanja med katoliškimi možmi velja to. Zato pa se vedno bolj množe takozvani "club house," nekaki narodni katoliški domi za moše. Tu naj dobe mladeniči in moške po težkem delu dneva svoje razvedrilo pri igri, pri čitanju knjig, listov in časnikov. Tu naj je kopališče, zborovalne dvorane, nočne šole i. t. d. V New Yorku imamo že več takih domov. Pa tudi po drugih mestih se množe. Te dni ja dobil tak dom Buffalo, sedaj ga dobi Canton, O. Na prvi poziv pripravljavnega odbora se je v enem samem tednu nabralo \$19.000 prostovoljnih darov za zidavo doma. Ti domi bodo trdnjave katoliške ideje mej ameriškimi katoliki.

Mej Poljaki se je začelo živahno gibanje za kolonizacijo. Ravno te dnij se je zbralo 300 poljskih družin iz raznih mest Pensylvanije ter si kupilo skupaj 10.000 akrov zemlje v Wenn, La., kamor se se prejšnji mesec preselili.

"Nazaj k materi Cerkvi!" — je klic, kateri sicer tiho, vendar dovolj glasno odmeva po vsej Angleški zadnja leta. Tiho, skoraj komaj opazno, se vrši velikanski preobrat. Vse ljudstvo čuti, da je na krivem potu, da je daleč proč od matere, sv. cerkve, od katere ga je odtrgala pohotnost vladarja. Duhovništvo čuti, da je bilo zavedeno v zmoto in če hoče biti dosledno v iskanju resnice, mora slediti samo eno pot — nazaj k rimski cerkvi. Po priobčeni statistiki zadnjih pet let, prestopilo je na angleškem v katoliško cerkev: 572 duhovnikov anglikanske cerkve, 22 episkopalne škotske sekte, in 12 nonkonformistov, 29 moških in 53 ženskih članov plemenitaških družin, 432 nižjega plemstva, 63 višjih državnikov, 306 častnikov, 63 oficirjev mornarice, nad 1000 doktorjev in odvetnikov, mej temi je bilo 613 onih, ki so končali svoje študje na Oxfordskem vseučilišču, 612 teh konvertitov je postalo katoliških duhovnikov in 101 je stopil Jezuitski red. Drugih spreobrnjencev je bilo pa nad 15.000.

Mnogo anglikanskih duhovnikov je, ki javno še niso priglasili svojega pristopa k cerkvi, vendar pa vrše svojo službo božjo popolnoma po obredu katoliške cerkve. Poslanec Rutherford je celo prinesel v zbornico predlog, naj bi se oblastveno postopalo proti 1500 anglikanskim cerkvenim občinam, ki so baje popolnoma rimsko-katoliške. Tudi anglikanski škofje sami v veliki večini odobravajo to upeljavanje katoliških navad v anglikansko cerkev in v več slučajih, ko so prišle take tožbe, so jih sami potrdili.

Res, kolikor več imamo med katoliki mlčnosti in brezbožnosti, toliko več novih spreobrnjencev se oklepa te edino zveličavne naše rimsko-katoliške cerkve.

*

Anglikanski škofje v Canadi so izdali skupni "pastirski list," v katerem se zaganjajo v znani dekret sv. očeta, v katerem se določajo nove določbe glede veljavnosti katoliških zakonov. V tem pismu pravijo, da ima le država oblast določati veljavnost in neveljavnost zakona, ne pa kaka cerkvena oblast, naj si je že katerega koli verskega izpovedanja. Ako da država oblast kakemu duhovniku poročati, potem ima samo ona oblast tudi določiti, kateri zakoni so veljavni in kateri ne. — Seveda anglikanski škofje niso pomislili, da oni morajo biti zoper svetost zakramenta sv. zakona, ker ko bi ne bilo nekega Henrika, kralja angleškega, ki je hotel streti vezi prvega zakona ter se poročiti z drugo, neko igralko, potem bi tudi anglikanske sekte ne bilo. — Kaj čuda potem, če moramo tolikrat brati po raznih listih, kako ti "reverendi" poročajo v železniških vozovih, zvečer, zjutraj, opoldne, da celo opolnoči. Neki minister v New Jersey pravijo, da poroči, kadar se pride k njemu. Zadnjič je neki pastor v Virginiji obhajal posebne vrste jubilej, ravno ti soči par je poročil. Kakor je sam izjavil, je bilo več kot polovico skrivnih porok. Od blizu in daleč so prihajali parčki in on je vse povezal. Priznal je pa tudi, da si je s tem pridobil lepo svotico nad \$50.000 premoženja. — Če zakon ni zakrament, čemu potem poročajo ministri. Naj poročajo vladni uradniki! Če je pa zakrament, nekaj svetega, od Jezusa ustanovljenega — potem pa nastane vprašanje: ali morete tako ravnati?

"Big brother" — "veliki brat." Po mestih se grozno širi pokvarjenost med dečki v najnežnejših letih. Komaj otrok shodi, prva njegova pot v velikih mestih je na ulico, ker v hiši ne sme delati ropota radi drugih držin, ki so še v hiši. Potem gre v šolo. Po šoli je zopet edina pot na ulico. Tako preživi mestni deček velik del svojega življenja na ulici. Da tu ne pride v dotiko samo z dobrimi otroci in tovariši, je umljivo. Tu se zbira vsa otročad cele ulice. Kako slabo pa to upljava na mlada srca, o tem imamo pa veliko kričečih slučajev. O tem bi vedele tudi naše matere po New Yorku in Brooklynu veliko povedati. Kaj čuda, da imamo toliko mladih zločincev. Dečki z osmim, devetim letom, pa so že bili aretirani. Otroška sodišča so preobložena z delom. Če tudi dajo takega zločinca za nekaj časa v popoljševalnico, zastoj je. Ko bo prišel v stare razmere — na ulico, bo stari grešnik. Nekateri mladinojlubi so se začeli resno pečati s tim prašanjem. Tako je nastala nova karitativna organizacija med katoliki New Yorka in Brooklyna, ki se imenuje "Big brother." Ko je kak deček odpuščen iz popoljševalnice, naznani zavod njegov odhod zastopniku tega društva za oni okraj, kjer ta deček stanuje. Ta gre takoj poiskat tega dečka na domu, se z njim pogovarja, govori s stariši, in skuša priti v popolno poznanje dečkovih razmer, v katerih živi. Potem ga vabi, naj ga obiše v pisarni, ga skuša z darovi in ljubeznjivostjo pridobiti, da mu zaupa, kakor svojemu "velikemu," mi bi rekli, starejšemu bratu. Tako se potem drug drugega obiskujeta in "veliki" brat si skuša pridobiti tudi ljubezen dečkovo. Tako mu more potem tudi resno govoriti o njegovem položaju, ga resno opomniti. Skuša vplivati nanj, da sam spozna, da tako ne sme ravnati, da je to napačno, grešno. Da ga še bolj nase naveže, zlasti revnejše, da mu obleke, hrane, sladkarij, kar preskrbijo župnijske konference sv. Vincenca Pavlanskega. Organizacija ima tudi svojo centralo za delo, kjer skuša odraslim dečkom najti primerne dela. O delovanju te družbe daje jasno spričevalo izpoved nekega takega mladega pokvarjenčka. Ko so ga prašali, kaj je "big brother," odgovoril je: "Big brother" je človek, ki ve vse o tebi, pa te ima vendar rad!"

Da bo delovanje te družbe uspešnejše, pridružili so se jim tudi Kolumbovi vitezi, ki zlasti denarno mogočno podpirajo to plemenito delovanje. Nad 1000 dečkov ima sedaj družba v svoji skrbi.

Ali se smejo duhovniki poslužiti svojih državljanskih pravic kot svobodni državljani Združenih držav? To vprašanje je rešil nadškof New Orleans, La., ko je odgovoril na nek protest nekaterih politikov, v javnem pismu. On pravi mej drugim: "Duhovniki moje školije so pod mojo oblastjo samo kar se tiče zadev vere ali cerkve. Drugače so pa in ostanejo svobodni možje in prosti ameriški državljani, kakor vsak drug državljan Združenih držav, ter imajo tako pravico posluževati se svojih pravic in izvrševati popolnoma prosto in neodvisno od mene svoje državljanske in politične pravice in dolžnosti."